

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie z powództwa T. S.A. w K.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o wymierzenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w
dniu 18 lutego 2026 r.
skargi kasacyjnej T. S.A. w K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia
24 stycznia 2025 r., VII AGa 748/24

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od T. S.A. w Ka. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia T. S.A. w K. do dnia zapłaty.**

M.L.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 lipca 2022 r. znak: [...] Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, działając na podstawie art. 168 pkt 1 oraz art. 169 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2022 r. poz. 1378, dalej:

„ustawa OZE”) w związku z art. 170 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i art. 174 ust. 1 ustawy OZE oraz w związku z art. 52 ust. 1, art. 59 pkt 1 ustawy OZE i § 1 rozporządzenia Ministra Energii z dnia 17 października 2016 r. w sprawie zmiany wielkości udziału ilościowego sumy energii elektrycznej wynikającej z umorzonych świadectw pochodzenia potwierdzających wytworzenie energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w 2017 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 1753, dalej: „rozporządzenie ME”) oraz na podstawie art 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm., dalej: „k.p.a.”) i art. 90 ust. 1 ustawy OZE, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy T. S.A. z siedzibą w K., orzekł, że:

- 1) przedsiębiorca T. S.A. z siedzibą w K., nie przestrzegał za rok 2017, określonego w art. 52 ust. 1 ustawy OZE w zakresie, o którym mowa w art. 59 pkt 1 ustawy OZE z uwzględnieniem § 1 rozporządzenia ME, obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu rolniczego wydanych odpowiednio dla energii elektrycznej lub biogazu rolniczego, wytworzonych w instalacjach odnawialnego źródła energii znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej, lub na podstawie ustawy Prawo energetyczne, na zasadach określonych w art. 47 ustawy OZE, w terminie do dnia 30 czerwca 2018 r.;
- 2) za niewywiązanie się z obowiązku opisanego w punkcie pierwszym wymierzył temu przedsiębiorcy karę pieniężną w kwocie 15 840,95 zł tj. w wysokości 0,0001069% przychodu uzyskanego przez ww. przedsiębiorcę w 2021 r. z działalności koncesjonowanej polegającej na obrocie energią elektryczną.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł powód T. S.A. z siedzibą w K.

Wyrokiem z dnia 27 maja 2024 roku w sprawie o sygn. akt XVII AmE 223/22 Sąd Okręgowy w Warszawie orzekł o oddaleniu odwołania i zasądzeniu od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego.

Apelacje od powyższego wyroku wniósł powód T. S.A. z siedzibą w K.

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 24 stycznia 2025 roku w sprawie o sygn. VII AGa 748/24 oddalił apelację powoda i obciążył przedsiębiorcę kosztami za obie instancje.

Pismem z dnia 25 kwietnia 2025 r. T. S.A. z siedzibą w K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 stycznia 2025 roku o sygn. VII AGa 748/24 zaskarżając go w całości. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi, który wydał zaskarżone orzeczenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na podstawie: wystąpienia w sprawie dwóch istotnych zagadnień prawnych, potrzeby wykładni przepisów art. 11 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców oraz oczywistej zasadności skargi.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o: odrzucenie skargi, ewentualnie o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej, ewentualnie oddalenie skargi kasacyjnej. Ponadto wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie wypełnia ustawowych przesłanek koniecznych dla przyjęcia jej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel

wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika przy tym z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W przedmiotowej sprawie skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. W ramach wskazanych przesłanek sformułował dwa istotne zagadnienia prawne: „w postaci konieczności przesądzenia, czy energia elektryczna rozliczana w ramach bilansowania handlowego (energia elektryczna bilansująca) jest objęta obowiązkiem umorzeniowym” oraz „polegającego na ustaleniu obowiązku stosowania zasady *in dubio pro tributario* statuowanej przepisami Prawa Przedsiębiorców oraz przepisami o postępowaniu administracyjnym w postępowaniach regulacyjnych prowadzonych przed sądem cywilnym oraz na zasadności powoływania się w tych postępowaniach, na uzasadnienie zastosowania zasady *in dubio pro tributario* dowodów z postępowań administracyjnych innych, niż postępowanie, od którego wniesione zostało odwołanie.”

Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01). Skarżący ma obowiązek sformułować zagadnienie zawierające w swej treści konkretny przepis (przepisy) prawa, na którym zostaje oparte (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 9 sierpnia 2012 r., III SK 4/12; z 20 marca 2013 r., III SK 33/12). Ponadto wnoszący skargę kasacyjną, formułując dane zagadnienie prawne, powinien przedstawić argumentację juredyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało, a samo zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa.

W przedmiotowej sprawie przedstawione w treści skargi kasacyjnej zagadnienia prawne zostały sformułowane wadliwie, gdyż nie zawierają w swej treści żadnego przepisu prawa.

Odnosząc się do drugiej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania opartej o treść art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., tj. potrzeby wykładni przepisów art. 11 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców, Sąd Najwyższy wskazuje, że w celu uzasadnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów konieczne jest wykazanie, że określony przepis prawa lub zespół tych przepisów, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w judykaturze w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć. Tymczasem w uzasadnieniu ocenianej przesłanki nie przedstawiono żadnych argumentów przemawiających za tym, że przytoczony przepis budzi poważne wątpliwości czy też, że wywołuje on rozbieżności w orzecznictwie sądów. Skarżący wskazując na to, że „organ administracyjny wyłożył tą samą normę prawną w tożsamych stanach faktycznych na dwa, odmienne sposoby, co z kolei implikuje dwie możliwości wykładni tej samej normy prawnej” w żadnym miejscu nie wskazał na konkretne orzeczenia, w których przepis ten został odmiennie wyłożony w tym samym stanie faktycznym. Co istotne przedmiotowa przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania dotyczy rozbieżności w orzecznictwie sądów, a nie przy wydawaniu decyzji przez organy administracji.

Skarżący podniósł także, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej na tej przyczynie, obligowało skarżącego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby zagłębiania się w szczegóły sprawy lub dokonywania jej poszerzonej analizy, czego skarżący nie uczynił. Niezależnie od tego należy przypomnieć, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście

nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

Ponadto zauważyć należy, że między twierdzeniem skarżącego, iż w sprawie występuje istotne zagadnienia prawne oraz, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona zachodzi wewnętrzna sprzeczność. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08 wyjaśnił, że powoływanie się na oczywistość skargi i konieczność dokonania wykładni prawa wzajemnie się wyklucza. Taki sposób konstruowania skargi kasacyjnej jest pozorowaniem występowania w sprawie okoliczności publicznoprawnych, w oparciu, o które Sąd Najwyższy dokonuje oceny na podstawie art. 398⁹ k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 września 2024 r., I CSK 1028/23).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 14 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2026 r., poz. 118).

Maria Szczepaniec

M.L.

[r.g.]